

Açlıktan ölmek var mıdır?

BİRİNCİ NÜKTE: İki noktadır.

Birinci Nokta:

وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

âyetlerinin sırrınca rızık, doğrudan doğruya Kadîr-i Zülcelal'in elindedir ve hazine-i rahmetinden çıkar. Her bir zîhayatın rızık, taahhüd-ü Rabbanîsi altında olduğundan açlıktan ölmek, olmamak lâzım gelir. Halbuki zahiren açlıktan ve rıziksızlıktan ölenler çok görünüyor. Şu hakikatin ve şu sırrın halli şudur ki:

Taahhüd-ü Rabbanî hakikattir. Rıziksızlık yüzünden ölenler yoktur. Çünkü o Hakîm-i Zülcelal, zîhayatın bedenine gönderdiği rızkın bir kısmını ihtiyat için şahm ve içyağı suretinde iddihar eder. Hattâ beden her hüceyresine gönderdiği rızkın bir kısmını, yine o hüceyrenin bir köşesinde iddihar eder. İstikbalde hariçten rızık gelmediği zaman, sarf edilmek üzere bir ihtiyat zahîresi hükmünde bulundurur.

İşte bu iddihar edilmiş ihtiyat rızık bitmeden evvel ölüyorlar. Demek o ölmek, rıziksızlıktan değildir. Belki sû-i ihtiyardan tevellüd eden bir âdet ve o sû-i ihtiyardan ve âdetin terkinden neş'et eden bir marazla ölüyorlar.

Evet, zîhayatın bedeninde şahm suretinde iddihar edilen rızık-ı fitrî, hadd-i vasat olarak kırk gün mükemmelen devam eder. Hattâ bir marazın veya bir istiğrak-ı ruhanî neticesinde iki kırkı geçer. Hattâ bir adam, şedit bir inat yüzünden Londra Mahpushanesinde yetmiş gün sıhhat ve selâmetle, hiçbir şey yemeden hayatı devam ettiğini, on üç -şimdi otuz dokuz- sene evvel gazeteler yazmışlar.

Madem kırk günden yetmiş seksen güne kadar rızık-ı fitrî devam ediyor ve madem Rezzak ismi, gayet geniş bir surette rûy-i zeminde cilvesi görünüyor ve madem hiç ümit edilmediği bir tarzda, memeden ve odundan rızıklar akıyor, baş gösteriyor. Eğer pür-şer beşer, sû-i ihtiyarıyla müdahale edip karışmazsa her halde rızık-ı fitrî bitmeden evvel, o zîhayatın imdadına o isim yetişiyor, açlıkla ölüme yol vermiyor.

Öyle ise açlıktan ölenler, eğer kırk günden evvel ölseler kat'iyen rıziksızlıktan değildir. Belki "Terkü'l-âdât mine'l-mühlikât" sırrıyla, sû-i ihtiyardan gelen bir âdet ve terk-i âdetten neş'et eden bir illetten, bir marazdan ileri gelmiştir. Öyle ise açlıktan ölmek olmaz, denilebilir.

Evet, bilmüşahede görünüyor ki rızık, iktidar ve ihtiyar ile makûsen mütenasıptir. Mesela, daha dünyaya gelmeden evvel bir yavru, rahm-ı maderde ihtiyar ve iktidardan bütün bütün mahrum olduğu bir zamanda, ağzını kımıldatacak kadar muhtaç olmayacak bir surette rızık veriliyor.

Sonra dünyaya geldiği vakit, iktidar ve ihtiyar yok fakat bir derece istidadı ve bi'l-kuvve bir hissi olduğundan, yalnız ağzını yapıştırmak kadar bir harekete ihtiyaç ile en mükemmel ve en mugaddi ve hazmı en kolay ve en latîf bir surette ve en acib bir fitratta, memeler musluğundan ağzına veriliyor.

Sonra iktidar ve ihtiyara bir derece alâka peyda ettikçe, o kolay ve güzel rızık, bir derece, çocuğa karşı nazlanmaya başlar. O memeler çeşmeleri kesilir, başka yerlerden rızık gönderilir. Fakat iktidar ve ihtiyarı, rızık takip etmeye müsait olmadığı için Rezzak-ı Kerîm peder ve validesinin şefkat ve merhametlerini, iktidar ve ihtiyarına yardımcı gönderiyor.

Her ne vakit iktidar ve ihtiyar tekemmül eder, o vakit rızık ona koşmaz ve koşturulmaz. Rızık yerinde durur. Der: “Gel beni ara ve bul ve al!”

Demek rızık, iktidar ve ihtiyar ile makûsen mütenasıptir. Hattâ çok risalelerde beyan etmişiz ki en ihtiyarsız ve iktidarsız hayvanlar, daha iyi yaşıyorlar, daha iyi besleniyorlar.